

yeryüzü yeniği

uluer aydoğdu

yeryüzü yeniği

uluer aydoğdu

Alp Yayınları

Alp Yayınları
Zımba Kitap/Şiir Dizisi 14

Yeryüzü Yeniği/ Uluer Aydoğdu
Birinci Basım/ Bursa Ocak 2013

Editör/Nuri Demirci
Kapak ve İç Düzen/ Muharrem Sönmez

ISBN: 978-605-5338-14-5

Basım Yeri:
Stüdyo Star Ajans Ltd. Şti.
Aladdin Bey Mah. 634.Sk.
Ayaz Plaza No: 24 Nilüfer/ BURSA
Tel.: (0224) 249 33 20
Sertifika No: 15366

Alp Yayınları:
Alacamescit Mah. Tek Sk. No:12
Osmangazi/BvURSA
Tel.: (0224) 223 01 19
Web:www.alpdagitim.com

Kırlangıç uşaklarına...

Bu bir şiir değildir

Kendime yenildim, en büyük zafer!

Bir gün geldim ve söyledim şans ya da kader denen şeyin cömert bağrından. Varoluşun aç ve cesur sesiyle: Ben *Hiperborea*'lıyım, hayatın ağrıyan yeridir hallerim. Evim basit bir kabuk, gönlüm şu dalgalanan deniz, orman ahlakım. Her nefeste içime çekip kâinatı her nefeste geri veririm. Kendi kendime kendimi solur, kendi kendime kendimi var ederim. Şimdi, burada gürleşen kalp ormanında geçer günlerim, aşk boylarında, kavga tarlasında. Oluştuktan başka bir şey bilmem. Bana “aferin” der mi Turgut Uyar acaba, göğsü en iyi ben bakarım. Karınca sözüdür, herkes göğsü bakarsa o sene çok olurmuş aşk ve zerdali. Hayatın bir bildiği olmalı, benim bildiğim matematiği olmayan bir matematiktir hayat. Böyle iyi, böyle çok iyi, *kertenkele kralım** ben lemurların arasında, çiçekler tanrıdan daha gerçek.

Yüzmeye hevesli şeyler olmasa suyun kaldırma kuvveti ne işe yarardı ki? Doğum ile ölüm arasında yayındayım, timsahlarla zebralar da bir ırmağı tamamlar zaten. Hevesli olmasam ateş yakar mıydı hiç? Bir salyangozun çatı katında yaşıyorum epeydir. Sevgilimin gamzelerinde, o gamzeler için ölünür, yoksa ne işe yarar maviyi sevmek, zerdali ağacının bilinçaltında, kedilerin yaban oluş bilgisinde.

Eskiye özledim mektup yazıyor mektup yazmayı özledim eski yazıyorum. Biliyorum, yarın bir ormanda uğuldayacağım coşkuyla. Şimdi eğretili otu olanlar kesmeye gelecekler o gün beni. Ne yapayım, gider kurulurum ferah bir salona. Fena mı masa olmak hani şairin üzerine ha babam bir şeyler koyduğu. Uzanıp sonsuzluğu koyduğunda iç geçirdiğim ya da bir demet nergis bırakıldığında sağa sola salınarak seni hatırladığım.

Merhaba alacakaranlıkta öten ilk kuş
selamünaleyküm kertenkele!

* Jim Morisson.

Şiirin bu mu dünya?

ULU'MALAR

64 model bir adamım, şey
seken bir kurşunum babamın sıktığı
ne yapayım buradayım.

Hiçbir yerde oturuyorum

Ben çok uzak bir gelecekte oturuyorum, atların yürüyüşünde, ey sevgili ben senin geleceğinde oturuyorum. Kuşlarda, güllerde, akşamlarda, pervaza dayanmış bir dirseğin burkuluşunda oturuyorum.

Kaya'da ve su'da. Ağaçların kabuklarında. Dinozorlar kuşlar doğru bükülür, orada. Bir anıdaki kırıklıkta, bir kadındaki kuşkuda oturuyorum. Çok ileride. İlerinin de ilerisinde oturuyorum. Size göre geride.

Hemen şuracıktayım, gölgede. Kendimde oturuyorum. Az kaldı bir ölümden oturuyorum. Biliyorum, ey sorgucular epey gitmek gerek, ötelerde oturuyorum. Öteleri geçer geçmez mutlak sessizlikte oturuyorum. Bir yalnızlıkta, bir dönemeçte.

Şu çölü aştık mı görünür, bir şenlikte oturuyorum. Sola doğru bakın, duydunuz mu şu eski türküyü: *Mavi yazma bağlama anam, mavi yazma tez solar;* da oturuyorum. Az daha gidin, karşınıza kallavi bir güneş

çıkacak, da oturuyorum. Hayal edin, neredeyse görünür deniz, de oturuyorum. Bağırıyorum, çağırıyorum, çarpışıyoruz birbirimizle. Orda oturuyorum: Ah, iç tenim: Ben hiçbir yerde oturuyorum, her yerde.

Bir bilinç gezintisi: Çıkış için*

-İçindeymişim meğerse içimde olanın-

Kendini evden çıkardı
ne el sallayan oldu ne su döken
katlayıp itinayla evi
sokaktan çıkardı
sokağı omuzlayıp mahalleden
uyuyordu mahalleli
mahalleyi bir güzel bohçalayıp şehirden çıkardı
kimsenin ruhu duymadı
şehri alıp
sanki çıkarılması yasak bir şeymiş gibi
ülkeden çıkardı gizlice
ülke bir iki tıngırdadı
bir iki sağa sola oynadı
ülkeyi dünyadan çıkardı bir güzel
ağzının kenarına bir ıslık yerleştirdi gelişigüzel
dünyayı, hop, kâinattan çıkardı
durdu bir süre
çıkarcık bitmiyordu
içine kendisinden koymuştu namussuz

kâinatı alıp kendinden çıkardı
kayboldu öylece
ah etmeden vah demeden
ve ben ardından bakıp
gülümsedim.

* Jacques Prevert'in *Sabah Kahvaltısı*'nda bulunmasaydım bu
şiiri yazamazdım.

Ot hızlıdır

-Ters dönmüş zirvedir çukur-

Denizimi kalbimden çıkardım
oldum bir dehliz gıdım gıdım
imgeveleyip durun siz
bataktan çıkardım kalbimi
ben kaç tım.

Uzayımı yanımda taşıyım
ben giderim o gider
cevahirimde bir solucan deliği
aramam bulurum seni
ben kaç tım.

Uçlarım çıplak, uçlarım kaçak, uçlarım deli
bir ot oluştum, yorum yok
ellerinizden öptüm, yorum yok
iyi günler *ruhi bey, nasılsınız*
ben kaç tım.

Bir kertenkele gibi tım tım
ovaladım sihirli lambasını Uluer'in
cini oldum, ini
verdim ÷lkeme
ölümüm cebimde
ölümüm bedava
hediye.

N'aber yavrum

ben
kaç
tım.

Doğru kuşlar yanlış uçmaz

“Bu gece ne yapsak, Karlos, ne yapsak”*

Bu gece Orion'a baksak Karlos
sen, baldız ve hülyalı kız
hani bir de yanımızda Cek olursa
tadından yenmez olur gece
gecenin hakanı kim diye sorma, biziz
hem hepimiz birer yıldızız
aşk etmeye geldik dünyaya
dem almaya, sancak
aha işte kalbimizde bekliyor uzay gemilerimiz
bu gece kertenkelelere teslimiz
teslimiyet, biricik mucizedir Karlos
her birimiz, dünya
dünya, her birimiz.

Atıp formalarımızı çıksak dünyaya anadan üryan
şiire sen geçsen Karlos
sağ açıktaki baldız, sol cenahta hülyalı kız
ortada memleketimin bütün kokuları
ve ben ileride ispermeçet balinası, nam-ı diğer kaşalot, yani
Donkişot

sarksak eşyanın iç taraflarına şiir üzerine şiir düzenlese
hani bir de yanımızda Cek olursa
kimse değemez şu gamlı gönüllerimizin keyfine
daha işlenmemiş cinayetler müzesinde yer ayarlasak
çavuş üzümü gösterisi düzenlese tatlandırıcılara karşı
Amerikan başkonsolosluğunun önünde bir kara şiir eşliğinde
aziya alıp graviteyi kendi iç şekerimizi kullanarak haykırırsak:

postal  zul m amca  ık d  arıya vuru alım
ne ettiysen biz de sana edece iz
senin f zelerin varsa nihavent'imiz var bizim
sen ne kadar    nediysen gururumuzu biz o kadar hicazk r'ız
belki o zaman
Ma Rlan K , Orion'dan gelip gravotunun sırrını s yler bize
kaynadık a  erbetini uzaya salar a k, a klansak
hem, hepimiz oksijen soluyan azot taneci i de il miyiz Karlos.

Do ru ku lar yanlış u maz.

* Hakan Savlı

Kim yaptı bunları, atomlar

Güzel bahçeli seni koymuşlar buraya, bunu önüme
buyur etmişler işte kayısı ağaçlarını falan, kuşları, yağmuru
tamam, seni öpmedim henüz, atomların emri öperim de
valsler, tangolar, upuzun Ankara havaları, sızarım ve
sızdırırım ne varsam
neysem, ne kaldıysam
ikileme artık birle
sen yokken akşamlar şarabi ve buruk
her istikamete ayarlanabilirim, istikametler hoş gelmiş
yoldan çıkmalar hoş gelmiş, doğular batılar
işte kaybolmayalım diyedir bütün yörüngeler
sanmıyorum ki bir yere varacağım
varmak buranın işi değil
bir süre, sonra bir süre daha buradayım
atom altı tayfası ne derse o olacak
kanser falan
dağılıp gidiyoruz, bozulup gidiyoruz, savrulup
hayatımız yok ki bizim.

Bir halt değil bu
göğe bakmak falan hiç değil
iyisi mi biz gidip seviştirelim bedenlerimizi ölümü unutmak için
öyle umalım, ummak tehlikeli bir şey olsa da öyle yapalım
romantizm falan
ruhun değil bedenin kurtuluşuna inanalım.

Sana gelirken izlediğim yolu betimleyen parbole dair

İşte ben uzamış kıvrır kıvrır beyaz sakalımla
uzayın ortasında bu tümsekte
şu tuhaf ve tılsımlı kuark, bak
beyaz harmanimle
ve ondan daha beyaz bir duyguyla
kanatlı, yay ve oklu tombul meleklerin eşliğinde
-teşrifatçıdır onlar
çiçeklerin açışını taklit ediyorum
şimdiye kadar hiç beceremediğim
beklenmez ama seni öptüğümde bir sabah
çayır nergisine dönüşeceğim.

Belki bir marangozun çattığıdır bu sabahlar, bu iç geçirmeler
ben toprağı bilir toprağı söylerim
gök aşkına
eşik cinleri de çatallanma eşiklerinde fısıldar zaten.

Beni bir sapana koymuşlar
suyun muradını dökmüşler üzerime.

Bir bildiği olmalı hayatın, ben ne bilirim!

Ah

Tanrıyı suçlayıp durma çok yaş var aranızda.

Gelip geçmek var ya gelip geçmek
o sıracalı, o alacalı at var ediyor seni, yokluğun
varlık demek, bir koşu gelip ağrımak
gördün, kalp için için ağrıyor, et dışın dışın
şimdi, burada uzaylaştıkça zaman
dünya senden geçiyor harala gürele
sen dünyadan
sinen ne varsa toprağa
topraktan sana sinmiş
-ah, o kokular
ah, sevgilinin o buğulu nefesi
alacakaranlıkta öten ilk kuş
yerinde duramayışın ise sülardan olmalı
bu acayip sevmeler, Donkişotlukların
ah buhar olup gidişi gençliğinin
türküler, *Evreşe yolları dar*, çıkmaz sokaklı isyanları
kertenkeleler sonra, çökelti kayaları, aşklar
ah, gözlerini şiir açıp beklediğin devrim
annen doğurarak öldürdü seni.

Teslim almışlar işte, çevirmişler, kuşatmışlar
şehirler, evler, uykular koymuşlar içine
oyunlar, göğe bakmalar
dalgalanıyorsun velhasıl
havaya, ateşe, suya bulaşıyorsun
geçip gitmenin tadı damağında
şiir batımları var sonra, aşk doğumları,
ağrı üzerleri ol yanında biten kızılıklar
dışarıdan bakılınca çoktan bitmiş
ne yana dönsen içten böyle ayarlı
annen doğurarak öldürdü seni.

Aşındıran dalgalar kuarklardan yapılmış
bir de karanlık madde zamandan
taşları ufalayan yağmurlar keza öyle
öpmeye doyamadığın tenler
kuşlar, özgür sandığın
değil mi ki kaçacağın bir yer yok
buradasın, buz gibi
ormanlar gibi, tepeler, vadiler
öfken buna
annen doğurarak öldürdü seni.

Ah, uyanıp kalışın
hele bir uyanıp kalmaya görün
yavaş yavaş ve hızlı hızlı
cennet biter, çocukluk biter
ah, o yekpare bütün
annen öldürerek doğurdu seni.

Genkabı

Burada bilinmez hakikatin işçisi insan anlatılır
hayat, taç yaprakları aç, gelişigüzel oyundur
burada faz geçişleri anlatılır, çekerlerin rastgeleliği
Türkiye, şu canım kristal birikintidir
burada ulu bir er'in Kû boyundan geldiği anlatılır

Genkabı'yım ben
İhtiyazorlar da var içimde
kah kih koh
sivri burunlu fareler de
görünmezler ama bende yaşar
eğrelti otları da Kû'lar da.

İsterler, kuşlar gibi cıvıldarım
onların mağlubuyum ben, onların mağlubu
sürüyle istikamet var içimde
sürüyle münakaşa
ben eşlik ederim yalnızca
hayat denen sızıya.

İtiraz etmeyi ne bilirim
genkabı'yım ben
ağla der içlerinden biri, ağlarım balinalar gibi
hüzün de var içimde
neyleyim, peşimdedir külhanbeyi ölüm
pencere pervazına dayanmış dirsekler de.

Onlar buyurur
ben savaşırm velhasıl
yürü derler yürürüm geleceğe
felsefe taşıyım, mimik taşıyım, işaret
ah, evet
genkabı'yım ben.

Bundan daha hüzünlü tay yok
işte o taylı hüzünle
mahsus şiir eder gözlerinizden öperim.

Belki de modası geçiyor insanın, dert etmeyin geleceği
işbu sıracalı şiirde, kâinatın ağrıyan yeri insan
anlatılmıştır
kazıyın hele bir, denemesi bedava
katı halleri vardır insanın, akışkan halleri, uçuşkan
birer Kû'yuz belki de
katılaştığı için uçmayı unutan.

Gelişigüzel Oyun

En büyük ölüm başka doğum yok!

Ne kadar toprak eder şu kertenkele acaba
kaç tane gül yetiştirir bir ceset?

Hayat oyundur, gelişigüzel ve
öylesine, başka nedir ki ağzın
gelir ağzımdan oper
acayip güzel olur dünya
rastlaşmalar güzeldir
yosun güzeldir, aşk güzel
dinamitlemeli bekleme salonlarını
zarların havada yuvarlanması güzeldir
gelecek güzel günleri beklersiniz siz
başıboş ve hülyalı yaşarım ben rastgele
tekerleği patlamış araba gibidir gelecek
gelir ellerin ya da kış
alnıma yanaşan gemiler de güzeldir ayrılanlar da
göynüm ortada, birkaç damla yağmur eder mi bilmem
kırdığım kalplerden özür dilerim.

Ağır ve sancılı geçiyor günler
şiire yoruyorum kalbimdeki gümbürtüleri
belki de bu gece ayhane'de olacak ece
ihtimaller güzeldir
ithaka güzeldir, yolda olmak güzel
hiçe bakar seyr-i süluk'ta dervişler
güzeldir
bakmak gibisi yoktur sevgilinin yüzüne
bakarım, doymam, bakarım
bir sevişme dolanır bedenime, doğanın armağanı.

Aşk çıkar, meşk çıkar
bu bahçeden gemiler çıkar
bu bahçeden seni sarıp sarmalar, seni özlemeler
sularını yanında taşır gemiler, gemilerin
mayasında yüzmek de vardır batmak da
bu bahçede yetişir gökyüzü
bu bahçede sensizliğin tuhaf sesi
bu bahçede hayal kırıklıkları
hayır, ummak yok
karşına nadiren birileri çıkacak, bilesin
inanacaksan da nehirlerle inan sadece
rastgele gak der martının biri
tarifesiz seferler güzeldir.

Kalbim, kaburgalarımın arasında bir küçük gök cismi
vurup durur ölümü ölüp durur
ah, zarlar yuvarlanıyor işte
buradayım biraz daha
seyrederek dalgaları ve tuzu.

Ne kadar rahmetli olacak şu bedenim, hı
belki de bir evin tuğlası?

Önümüzdeki şiirlere bakacağız artık.

Da da

Çırılçıplak serabı saran eşarp ince
ince sözlerle alıp kendine katar mehtabı kürekle
babam kürekle
geldi şiir bileklerime
yürüdü rint oğlu rint rüyayla
ben de yürüdüm
ben de Lila
silkeleyip silkeleyip balkondan göynümü
tozunu alarak annemin
beni hayata bir uğurlayışı var ki sorma
sulu mu sulu
rüya tadında
da
da.

Rüzgâr şahit buna
dalından toplayıp taze kayıkları çıktım arşa
kabuğunu kanatıp kanatıp soyarak ummanın
bilmez misin Lila
azgın bir katırtırnağıydım bir zamanlar, Hölderlin
uçurduğunda kalbini
şiirlerde taklalar atan güvercin olmuştu pal
Cebrail bana geldi Lila
o sufle ebabil
“yaşa”, dedi “yer rabbin her zaman yanında”
yağmur, rüzgâr, güneş
kırdı kabuğumu
kırdı vallahi, Lila
büyüdüm.

Bütün bunlardan bir rüzgâr yapabilir mi insan kendine

- Hayaller
acayip hızlıdır mı demek istiyorsun
yavaşça hareket ettiğinde bile?
- Kuşların bildiğini senden mi saklayacağım
Uzay ile zaman ve gökyüzü çileği yıldızlar
hepsi aynı şeylerdir, bir de aşk
ulumalarım dersin, ulu orta dizeler
zincirleri kırıp kendinde kendi kendine kendinden kuşlar yapma.

İmdi,

- 1-İpini koparır uçurtma
serin atları olan ovaya vardığında.
- 2- İmlasızlık da denilebilir kuşların uçuşuna.
- 3-Melekler vardır, öyle umulur, öyle
saf ve hafiftirler ki
bozunabilecekleri başka cevher yoktur
sevgilimizdir onlar.
- 4-Var olamayacağı yere varıncaya kadar
gayriihtiyari bir jesttir insan
geçit vermez sanma sakın
geçit'in ta kendisidir
geçirir dünyayı içinden
geçer.

- 5- Her şey vakumun içinde
vakum her şeyin
belirip sonra kaybolması bu yüzden
masallar servet.
- 6-Sigara değil
hastalıklar değil
hayat öldürür.

Öyleyse, ölüşüp dur, esastandır
usule gelince
git içten gel, git iç dünyadan
kanma sakın ya da kan
kalp oluşmak hüner ister
var şiir oluş bir güzel
bir yerden geldiğin yok
bir yere de gitmiyorsun velhasıl
buradasın hep, değilsin
farzet ki zamanın içinde pıhtı
pıhtının içinde zamansın
kimileri buna raks der, ey rakkase
bu senin salınışın
bu senin dünyan
savrulmayasın diye korkulukları
ah, evet neşelikleri ve şiirlikleri olan
içtin bir kere hayattan
başın döner şiir yazarsın alengirli
ışığa uçuşur
ışığa uçuşur ve ölür gibi
palyaçolar var içinde
hokkabazlar ve çiçek tarhları.

Ortası vardır insanın, ortası
çalımları, başlama vuruşları, geri pasları
ah güzel ortan senin, kedi ortan, çocuk
şiiir için mi çıldırıyor sun, nehir lere bak
çocukların sokağa fırlayışına benzer nehirler
bana bakma, suların menevişlenmesine bak.

- Ne görüyorsun?
- Bir azot taneciği, hayata yakalanmış
ağzını açıp açıp
doğumuna ölüşen.
- Öyledir, cebindeyizdir zamanın
çıkarıp çıkarıp harcadığı
duygu meclisidir şairler
büyük defterlerde yaşarlar, büyük muhasebelerde
harika varoluş mitingleri vardır onların.

Gel gör beni aşkı neyledim

-Aybaşılı kadınlar ölü gelecekleri akıtır-

Do'lu rockkâse Kû
kuarktı ve sürüyle memesi vardı
ateş gibi şiirlerden ağız kusan
ejderhaya dönüşüp
kum tanesinde çöl olmadan önce
üzerindekileri çıkardı bir bir
cinsiyetini, memleketini, tevellüdünü
kaçış çizgisine kadar vardırırdı
kuşlara soracak olursanız
oklarını sivrilten fena çocuktu
oysa canla başla zerdali veriyordu kalbi
tuhaf bir cümleydi rüzgârı azıya almış
şiirine yandığım.

Doğum kanalı
aynı zamanda da ölüm kanalıdır burada
o kanaldan yüzerek
bir başka rahme doğmayı umuyorum
biliyorum, iyi biliyorum
her ölümde doğum
her doğumda ölüm var
bunu düşününce heyecanlanıyorum Kû
bunu düşününce kuş olup
huşu içinde uçmaya başlıyor kalbim
senle dolu tıklım tıklım, aşkla
yokladım, baktım iyice
bir şey çıkmadı üzerimde senden başka
akışlar var yalnızca
güller pıhtıdır yerinde duramayan
yıldızlar ve o gezgin tozları pıhtıdır

insan pıhtıdır
akşam olduğunda
tohum büyüdüğünde
kuşlardan geçilmez bir salkımsöğüt olduğumda
çözülüp karışacağım toprağa
var olamayacağım yere varıncaya kadar bu ağrı
ve onun hüznü neşesi.

Sen gidince
öyle bir ağırlaşım ki Kû
çöktüm kendi dibime şiirler yazdım sıracalı
kalbim tutuştu
etim tutuştu
koyuldum yanmaya
ormandım sanki
sürüyle irice duygu
hatıra deniziydim, hasret bahçesi
buna alıştım iyi mi
müptelası oldum ateşin
sana bakandım, sana varan, senden gelen
zirve için gereklidir çukur
göze aldım
“ah, her şey ne kadar kırılgan ve bozulgan”, diyordu hayatın saati
daha bir hassas oldu sanki
bir kuş ölse kederle
bir kunduz yitirse yavrusunu
bir gül solsa
söylüyordu tamı tamına
aşk başlarında ve özellikle de sevişmeye beş kala
başlıyordu ötmeye kalbimin üstünde bir kuş
iyi mi ebabil saydım kendimi ben de
uçup durdum senin peşinde
hayat harcama makinesidir Kû
ah, ne güzel harcadım ben senin elinde.

Kuduruk bir şeydir aşk, etergillerden
ben ona fena battım
ben ona çok fena dadandım
ben onda basbayağı kayboldum
alnımdaki kurak araziye kimseler uğramazken
Alfredprufrock* gibi
aşk şarkısı oldum Kû
her şeyden geçtim de
senden geçemedim bir tek
sakın kuş olmadığını söyleme bana
bir dahaki sefere gökyüzü olacağım sana
Aden bahçesi, Kızılderili şarkısı
gece gündüz sana çalışıyorum karıncalar gibi
unutmadım tabii
ben unutsam dağ taş toprak hatırlar
zamanın alnına düşmüş o lüle lüle sözlerini:
“kendi kendine, kendini beceremeyenler atılıp gidecek”
bu yüzden her gün iştahla atılıyorum kendime
attığım kazıklardan söz etmiyorum elbette
biliyorum, çok zor şey rahim olmak
çok zor şey kendi kendine kendini becermek
çok zor, çok.

Bir şeyler oluşuyoruz, Kû
tam olarak var olduğumu söyleyemem bu yüzden
kimse söyleyemez
her yanımı yakıp kavuran eksiklikten muzdaripim anlayacağın
tamamlanmayı umuyorum senle
belki de böylece dünyanın şiddeti ve zulmü azalır biraz
eksik şiir bu, yok şiir, şiir
söylediğin gibi hep
karatavuklar gibi ötmek demek belki de
ağızların bitip yeşermesi sevişme tarlasında
çatlama tohumun
*ölümden korkmadığın gün özgür olacaksın*** diyordu Krilòv
ama ne yapayım korkuyorum sensizlikten.

Rüzgâr bu, uzayın ortasında aniden beliriveren
kimyalar var çeşit çeşit
suyun rakıya *leylim ley* dökülüştü
aşk edişi kuark kere kuarkın
polimerler sonra
tuhafiye dükkânlarındaki tuhaf şeylere benzer
gelişigüzel çarpışmalar
kamyonlar, yoldan çıkmaya meyilli
kaderlerimizi tokuşturmayı seviyoruz Kû, şeref
bir adım attın bin adım büyüdü kalbim
bir baktın, güneşçildir göz, ısınırverdi içim
yüz bin kere, kuşlar kere, sular
biliyorum, iyi biliyorum
geçiş kapısıdır insan kendi kendine, iğne deliği, eşik.

Sana rastladım bir kere
rastlamak, tutup kapmaktır
düş çalmak, gelecek çalmak, can eriği
aşık olunmaz, ürperti deposu olunur zaten
hiç böyle dopdolu olunmamıştır
hıncahınç hasret
biliyorum çölde konuşuyorum, çöl işte
kendime tatbik ettiğim kuvvet
tek özgürlüğüm benim
zarların havada yuvarlanması
bunun tadını neyle kıyaslayabilirim
mecburen galip gelen gözlerinin darbesidir
neşenin sıçraması
her şey olabilir burada
o kadar çok hayal sundun ki bana
kalbim keskinleşip
keskinliğim bir kalp edindi kendinde kendi kendine
seni gökyüzü yaptı
şimdi daha iyi görüyor ve işitebiliyorum güllerin açarkenki sesini
diplerde biriken
her şeyden öte, ne derler ona
bütün tarih mevcut sende
bütün coğrafya, bütün evrim
katı halin ile, sıvı halin, kaçış halin
pek tabii, her şeyi birbirine bağlayan bir kalıp var daima
alacalı ve sıracalı
yaşamak kadar ölmeye de çağırır beni
gidip ölür, ölüp doğarım.

İşte, gak diyor martının biri, bak
gak dememiş gibi yapamayız değil mi
elimden gelir de ölüm
seni sevmiyormuşum gibi davranamam Kû
varoluş bahçesindeyiz
aynı şiire baş koymuş kiraz ağaçları ile birlikte
yok olmuşlarla, olacaklarla
dünyaya katıldık bir kere
dünya bize katıldı
dağlar, kuyruğu dik tutmak demek, ah
solacağı halde açan çiçekler kahramandır
seni beklerim gelmeyeceğini bile bile
bekleyişim kahramandır
nehirler akar böyle
cumartesiler akar
kalpler, uyuklayan kayalıklar
içindeymişim meğerse içimde olanın, içim akar
rakseden kaosum ben
elim uzanmış zerldali koparıyor senden
sen uzanmış zerldali veriyorsun elime
kocaman bir duygu bu, minicik
atomların içinde devasa dünyalar
dalgayken parça, parçayken dalga
çarpa çarpa birbirimize
bağıra çağıra
güle oynaya.

Gel gör beni
her gün pişiyor her gün oluyorum yeniden
kalbim dövölüyor yokluk sopasıyla her gün
geçip gidiyor her şey
yahu geçip gidiyoruz Kû
bunda bir büyü yok mu?

*J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı, T.S. Eliot.

** Ecinniler, Dostoyevski.

Şiirin emekçi, namuslu, yurtsever ve aynı zamanda da aşkılı
olanını severim.

SAÇLARIM EL İSTİYOR

Nerelere geldin nerelere
gerilere, ilerilere
akşamlar indi
sabahlar oldu nerelere
adımını atar atmaz bir kadına
geldin nerelere
nereler var senden habersiz
mercan balıklarına geldin, gökyüzü çileklerine
celali olarak çıkacaksın fotoğraflarda, nerelere
ay lekesi, kertenkele rüyası, korkuluk
nerelere geldin nerelere
elif elif diye yağdı kar
ceylanlar nerelere
yağma yok
gitmek
bir yerlere.

At, avrat, silah

-Hayat kitabından, kuşlu, çiçekli-

A

Çok uzaklardanım,
hemen sol yanınızdaki rüya denizinden
şimdi, burada gürleşen kalp ormanından
dik durmanın biliminden, gülhatmilerin ilminden
başkaldırışlarım var
tutan, koparan, seven ellerim
ben giderim, onlar gider kadınlarım
kalbim var dünyanın ağrıyan yeri
otlara yaklaşıp kuşlarla eşitlenmek rakıdan bile güzel
aşk, hayata yaklaşma istikametim
aşk, rüzgârlardan ağaçlara akan şefkat
aşk, ayaklarımı tırtıklayan balıklar
ellerimi uzatmışım ya her ritme
işim budur
karıncanın su içtiği yere bakarım gece gündüz
Hülya'ya
dikkatlice bakarsanız
hayata doğumuna bağlı
titreşen bir ışık sicimi olduğumu görürsünüz
hele dokunmaya görün
kuş doğup kuş ölen
kadınlar büyütür insanı orta yerinden.

B

Anahtarmış sözcükler
çiçeklerin içinde neler varmış neler
hani şu canım sardunyanın içinde
Karşıyaka'lar, uçurtmalar, hey
şebboyaların salınışında yaşadığını biliyorum
şu martının içinde, ormanın bilinçaltında
işim budur
eşyanın iç taraflarına akın üzerine akın düzenlerim ben
gördüm: çok büyük küçüklerin içinde pek küçük büyükler var
bazen memelerinin civarında volta atarım
bazen ağzının kenarında
aşkın içi sensizlikten kan ağlar bazen
geleceğe yollarımı bakalım orda mısın diye
hallerden hallere sekmektir işim
ben balığım
hemen şuramda
denizde yaşarım, kaburgalarımın altında
hoplayınca bir kadın
türkü söylerim ben
akşam olup çıkınca ay
rakı içerim
ulu Atayus'un refakatinde -teşrifatçıdır o
çiçek oluşuyorsam ne olmuş yani
otobanların ve bu otobanlarda
vızır vızır işleyen küheylanların olduğunu söylüyorsam uzayda
kendime kaçış çizgisi arıyorum belki de
Zerdüşt'ün ateşten gemisiyim
bir kaplanda toplanacağım sonra
zebraları gözleyeceğim iştahla
bir salyangozun çatı katında yaşıyorum belki de
şiiirin yamacında, haziranın ortasında, iki bin on ikide.

C

Rüzgâr, “oluş”
“her şeye varım” diyor vakit
nar, zeytin, kekik taşıyor kervanlar
“sen bana bir adım at hele
ben sana şerbet olurum”, diyor
ağzının kenarındaki gülümseme
aşk çekimi bu
orman çekimi, kuş
gözlerin uzayı bükmüş
gözlerin elmayı yuvarlacık yapmış
boy bos vermiş gelinciğe gözlerin
dönüp duruyorum orada, şiirlikarınca'da
uzanıp geri çekiliyor
geri çekilip uzanıyorsun
paralel bir evrenden sıçrayıp, ölümcül, ağzımı öpüyorsun
şapırtılar, dalgalar, inip kalkışı bir çekicin.

Öpüşmelerimiz mi, bilmiyorum
Kilimanjaro'nun karlarıyla ilgilidir belki de
Nevşehir'de dua eden kadının dudak kıvrımlarıyla
kim bilir, belki çuha çiçekleri de çalışmıştır bu işte
güneş, yağmurlar
nardır her biri, gökyüzü eşrafından yıldızlar
tabii, unutmamak lazım o otobüsü de
doğumla ölüm arasında aheste beste işleyen
annemin yamacındaki rüzgârın yerine nefesin
ellerindeyim, az düşün bunu kuzum
zarız, za(a)r
dünya oyun masamız.

Ankara'danım, limon ağacının altındaki serinlikten
Erciyes'e kadar gidebiliriz, oradaki çakıl taşlarından
aşkın kanunundan, ağacın ahlakından
atım da var, avradım da, silahım
ülkeme yan bakanın
işim budur
rüzgâr satın alıp büyücü kadınlardan
size satarım üç düğümlü torba içinde
ilk düğümü çözdüğünüzde
incecikten bir esinti çıkar
eser Hülya, Hülya diye
ikinci düğümde basbayağı bir küheylan
dayanın, geliyor *beş yüz atlı* basbayağı
karlı kayın ormanında bir mevsim bu
bir oyun, bir tragedya, bir Oğuz Atay diyalogu
biliyorum, üçüncü düğümde *Olric* çıkacak karşınıza
iyi biliyorum, burası sıçrama diyarı
aşkın sapağına, uğur böceğinin yanına, huzur ağacının
gölgesine.

Kalbim, kâh yeryüzü felsefesi kâh gökyüzü
kalbim, içinde cenk hikâyeleri geçen vodvil
kalbim, ardında bamsı kişnemeler bırakan tay
sen bana bir hisar verdin
ben sana Eminönü üstü Galata.

Amor fati, hayatımı bir borç bilirim
ülkeme, sana ve ille de kedilere.

Mualla

İzmir körfezi bana bakıyor Mualla
yumuşacık oluyor akşam birdenbire
ılık sular dökülüyor tenime
yayıyorsun aşkını, yününü, kahrını
dinle bak, dinle
kalbim atmaya başladı yeniden
kuark, kuark, kuark.

Bir kertenkeleye rastladım geçenlerde
ondan bana
benden ona bir şefkat aktı
senle göz göze geldim
kırlangıç sürüsü uçuyor sandım tabii
uzanıp çaldım çığlıklarını.

Sıracalıyım
hafif meşrebim
alacalı
şuuraltımdan kalkan her gemi
cinnet taşıyor sana Mualla.

Daha bir güzelleşiyorsun saçlarını kurularken
kırılıyor dallar meyveden
kırları bir araya toplansam
çardakları, billurları
bir Mualla etmez.

Yağmurlar ne ola ki!

Arkana bakma Mualla
ser kayısılarını
kurusunlar güneşte
göster memelerini
çıldırayım.

Germiyan

Vitesi ikiye aldı küçölterek
burada büyüdü dedi
zeytin ağaçlarıyla birlikte
hayallerle umutla
deniz biraz uzaktı
şiiir uçuşu bir imge
kokusu gelirdi rüzgârla
yazlıkçı bir kız geldi sonra
bahar
bahar
bahardım
burada öğrendim
bu köy kadar güzel olduğunu aşkın
neşesiyle birlikte
acıısı vardı bir de
kokusu deli balkan yeliydi
vitesi üçe aldı çarçabuk
bir sigara yaktı
aylar yıllar üfledi dumanından
ah diye içini çekti
dörde geçirdi vitesi
homurdandı 68 şavrole
köyün sokaklarından hızla geçti
geçmiş i şimdiye katarak
uzaklaştı son sürat
onu göremedim bir daha dedi ağlayarak
mevsimler gelip geçti
bu köy eskidi
ben eskidim
bir sen eskimed in Keriman.

Jülide

Kökten şiirleştin sonra
dalından kopup savruldu kalbim
aldı bu nehri ölümüne sevdi.

Henüz açmamış bir çiçeğin devinimleri midir yoksa hayat
koklayıp dururuz birbirimizi
Godot gelsin artık
Jülide'nin gözleri
yeşillik, şiirlik.

Hesap kitap işi değil bu
yoksa sevmek ne?

Bazen şiirlenir insan
işaret parmağı olur kendine
aşk, insan bilmektir
alevi savunmalıyız Jülide
beni öp.

Kayalar dans edebilir mi
güzel istikametler oluyor bazen böyle
dışlarımız kayboluyor
Godot gel artık.

Biz diye bir ateş var Jülide
sen uzaktayken
kalbim devasa bir kıpırtı
aynı sahanlıkta değilsek bu ne.

Hava giderek kararıyor
alevi koruyalım Jülide
ateş bizim dinimiz.

İki U arasında sessiz konuşma

Ejderi alıp
dünya diye kıvrandığım viraneyi geçtin.

Şimdi atom altında vıgıl vıgıl kaynayan bir sicimsin
dikey geçişlerine hayranım baba
adın hâlâ ulu bir er mi
küheyhanlar derdin de inanmazdım iyi mi
bir kalp dolusu hıyarlık işte
hemi de gözümün önünde sevişirken el öpenler
dünya belamı versin ki ben seni hep anlamadım
baba kusuruma bak!

Üfürükten bir tayyareden yazıyorum bunları
birlikte bir daha rakı içemeyeceğimiz bir cumartesinden
bakıp bakıp bir türlü göremediğim dünyadan
baba beni affetme
bu hiçliği bir iç sandım ben
dışından yazıyorum bunları içimin olmadığı
tuhaf bir mağaradan.

Islık olsam yeterdi
ben bu balıksız gölü hak ettim baba
hele hele ağlayamamak
böyle garabet bir hayvan olmak var ya
kalbimdeki o büyük ormandan eser yok artık
kertenkeleler yok, marallar yok, masallar yok
oğul yok.

Şimdi o yaz akşamları
dinozorlar gibi yok.

Modigliani

-Şimdi, burada oluşanın cıvıldaışı-

-Yıldırımdan korkmayan çocukların pekiyi yürüyüşü
doğanın fiyakalı dilini emer hep bahçelerden
kendinde, kendi kendine-

Ben doğuma atıldım ölümüne
ölüme atıldım doğumuna
ben yazı toprağına
ben ten bahçesine atıldım
aşkın dar boğazından geçtim
suyun rahle-i tedrisatından
bir ısıllı hayvan idim
sevişiyordu dalgalarla gemiler
onların içinden
onların ahlakından geçtim
kendi üzerine çökmüş yıldızlar
patlayıp kırmızı cücelere dönüşmüş duygular gördüm
toprakla diyalektiğe girişmiş çiftçiler
ışıkla ahabap çavuş olmuş gönüller
köprü yoktu ama bir köprüden geçiyordu Modigliani
orada, süper Zerdüş'tü gördüm ben
çiçeklerin havarisini
Güneş'in efradından
ötüşünü karatavuğun
ben feleğin çemberini
çemberin feleğini gördüm.

Haz ve acı içinde
düşünce yahnisi yiyip aşk çorbası içerek
yepyeni bir gökyüzü yapıyordu Modigliani
inalım diye başka diyarlara
kanat çırpışını koyuyordu
demokrasinin sesini
devrik bir cümle gibi atan kalbi
Modigliani, tahtaya
tragedyanın doğuşunu çiziyordu
çok yakınız birbirimize, kuş uçuşu
hiç de uzak değildir insan ile küf mantarları
onlar da yer içer
çoğalır ve ölür onlar da
Modigliani bunu yayıyordu aramıza
raks eden kayalıkları, sincabın kalbini
yaydan çıkmış arzunun vınlayışını.

Çok büyük küçük
bir havuzun içindeyiz
mini minnacık devasa
kertenkeleler, eğrelti otları, şiirler
iç içe, kabuk kabuğa
aşk, meşk, salyangozlar
korkma, tek kale maç yapıyoruz biz bize
bunu koyuyordu Modigliani önümüze
imlasız bir yazı gibi doğduğumuz dünyayı
kuzeyi, doğuyu
en yabancı bildik yurdumuzdur cana kıyıp yaratmak
katıp renklere başlangıçları sonları koyuyordu Modigliani
ışmaları, yerellikleri
büyük küçük patlamaları.

Neylik
her şeyin kendi avlusu ben diye kapısı olan
buradan gireriz birbirimize
başlarınız öpüşmeye buradan
dünyaya çıkarız püfür püfür
dünya açık
dokunmak, o bizim göndere çektiğimiz en aşkın dilimiz
gezdirir zamanı aramızda bir dost gibi
soyundu Modigliani, çırlıçıplaktı
üzerinde hiçbir şey yoktu nehirlerin akışından başka
tam tuttum, kopardım derken
avucumuzdan akıp giden eşyanın hali idi, meali
her an kendi yasını tutup
her an kendi şölenini kutlayan
bir kadın konduruyordu tuvale
gidip sevişiyordu sonra
doğumun sesini çiziyordu
sanki kuzgunun ötüşü, ölümün sesini
Modigliani, elinde fırça
kapıları kapatıp kapıları açıyordu
üzerimizde gezinen ürpertiler
hayvanın uyanışıdır
Modigliani, koyuyordu içimize uyanışı
kalkıp uçuyorduk haz ve acı içinde
tur atarak hatıralar denizi üzerinde.

Modigliani, yaydıkça şimdi burada olmanın cıvıldaşısını
dünya, ha babam, atıyordu üzerinden ağırlıklarını.

Türkiye Tarihi.

-Anımsatma, unutanlar için-

Yunus'ta yunduk biz
Fikret'le istiklale çalıştık
yüzdük Hacı Bektaşî Veli deryasında
Jön Türkleriz
önümüz arkamız aşk
üstümüz başımız kuş.

Yola dökülmüş
gönlü akıtmalı *beş yüz atlı*
dayanın geliyoruz diyorlar
dayanıyoruz
leylaklar, türküler
Jön Türkleriz
siz barbar dersiniz, biz
hakan.

Mustafa Kemal, şah damarımızdadır
güneş gidip şaman
Dedem Korkut gelip yanmaya hevesli zabıt duran
oluşunu sevdiğim
ölünür icabında bu kara sevdadan
hiç bu kadar güzel ölünmemiş olunur
neye sayarsanız artık
nara, rüzgâra, başağa
at süreriz gönülden gönüle biz
Jön Türkleriz
Âşık Veysel'i, Nazım'ı iyi biliriz
kim baharmış, kim kış.

Ekmek idi Çanakkale'de geçilemeyen
su idi
Dumlupınar'a ve oradan İzmir'e akan
kalbimizdi irice
bir bildiği vardı hayatın
dünya dönende
kuşlar uçanda.

İnsan girip Anafartalar'a Kemal çıkarız
severiz dirimi, onun türkülerini biz
güneş işe girişmiş, bak
ışk taşıyor kağıtlar
yağmur, ustabaşı sanki
toprağı, suyu yönetiyor aşk
ilelebet çete reisi.

Barış mı, Kurtuluş Savaşı ile
Lozan'ın aydınlık sokaklarını biliriz
Polatlı Ovası'nı ve
taşını Ankara'nın
bir sapana koymuşlar
suyun muradını dökmüşler üzerimize
şu kertenkeleye sorun isterseniz
bazen köpürür su, menevişlenir
o menevişlerden geliyoruz biz, o değişlerden
şeker söylesek çocuklara kuş söylesek
vakit daha şiirken
ardıçlara varıp yağmur söylesek
Jön Türkleriz biz.

Yurt kuran ölmeyi emretmişse
ve bir güzel ölmüşsek ve
ölüyorsak hâlâ
inceldikçe inceliyorsa o edalı memleket kuşları boynumuz
hakka tapmışlığımızdandır
aşksız, şiirsiz olmaz
vatansız asla
kim koymuş bizi buraya
Pir Sultan Abdal
biliriz biz, iyi biliriz
güneşe doğru büyür insan.

Samsun'a değil
19 Mayıs'ta gönlümüze çıkmıştır Mustafa Kemal
sayımız da var suyumuz da kıyamet kadar
Jön Türkleriz
içimiz dışımız vatan
üstümüz başımız isyan.

Ya oyalı mendiller ya ölüm!

Zor günler

İsmim yok benim
kibrim yok, kinim yok
uçurtmalarım, misketlerim var da
hilem yok benim
gelse de zor günler
gelmez elimden insan olmaktan başka bir şey
düşlerim, ah... Kırgınlıklarım var da
nefretim yok benim.

Gelir her şey kendi biçimi, kendi özüyle
gelir yağmur, gelir başak kendi yüzüyle
ah... Otlar gelir kaldırım taşlarının ortasından fışkıran
tertemiz, serin bir rüzgârla zerdali yürüyüp dala gelir
haykırmının yasaklandığı yerde gelir insan kendi doğasıyla
aşk gelir, aşk olsun size, ilk kıvılcımı çakanlar gelir
bir yanımız demire uzanır
semada güvercinler uçurur diğer yanımız.

Tüccarlığım, yalan dolanım yok da
kavgam var benim, kavgam
emekten yana, karıncadan yana
yaşansa da zor günler
gelmez elimden insan olmaktan başka bir şey
ah... Zulme uğramışlığım var da
hainliğim, alçaklığım yok benim.

İsmim ulu (bir) er.

Eğer görebilen gözler olsa doğum ile ölüm arasına kurmuş
bir salıncak sallanıyor dünya

"Şu dünyada kuşsuz dalı kuşlamalı", diyen Nihat Behram için!

İnsanlar ölümlüdür, sariasma kuşları ölür
insanlar sariasma kuşudur.

Kuşlar kadar güzel bir abim var
gökyüzü eşrafından
kuşlu dallar gibi cıvıl cıvıl
kalbi var abimin, kuşlarınkinden daha güzel
oluşmak, olmaktan daha iyi
abim katırtırnaklarının arasında yaşar
zerdali ağacının gövdesinde
rüzgarın esişinde
dalgaların kıyıya vuruşunda.

Siz hiç böyle Nihat gördünüz mü
ben görmedim, muradı devrimdir
dağ dedi mi biri, yanına ormanı koyar hemen
toprak dendiğinde, başağı koyar üstüne ille de
abimin güzel penceresi uçsuz bucaksız insana bakar
her sabah kainata açılır alacalı teknesi
karanfildendir, toprağın teninden
ebabile benzer şebboyar arasında gezinen, tıpkı
bir çığlıktır abim
kalbim ne yapsın
içinde devrimciler vardır, içinde turnalar
şiir yazar tamircilerle birlikte
çiraklarla, martılarla
rüzgâr çıkar, salınır otlar
bir taşın başında güneşleniyordur kertenkeleler
o kırları yazar benim güzel abim

pirdir, sultandır, karaca
sözcüklerinin kalbi vardır, teni, ruhu
ter dedi mi, görürsünüz
hemen birikir sözcüğün alnında
denizler oluşur, kalpaklar, kayalar
orada abim, elleriyle
özü gürleştiriyordur
biliyorum, iyi biliyorum
mahir bir dalga aşındırır kayalıkları.

Dileği, zebraların nehri geçmesidir abimin
dileği, kuşların uçuşması, tohumun saçılması
dileği, suyun akmasıdır
bir isteğin var mı diye sorarsanız
devrim ister benim abim
yeşerir telgraf direkleri yeniden
“anne anne, bugün bayram
şeker alsana bana, dünyayı şeker gibi yapayım” der, bir çocuk
ışık diler hep, kuş diler, can eriği.

Merdivenle çıkılır ağaca
erikten, zerdaliden daha çok
başka bir dünyanın hazzı vardır orada
şiir yazmaz aslında abim
merdiveni taşır.

Gördüm, çocuklar yıldız atıştırıyordu orada
dünya bahçesinde
açmaktan başka bir şey bilmeyen insanlar arasında
şenliğin mis gibi kokusu yayılıyordu her bir yana
gönüllerin şırıl şırıl sesi.

Ben abimin merdiveniyle çıktım çık çık bitmez o ağaca
ben bayram yerine, ben aşk ocağına
ben Âşık Veysel'in sağanlığına çıktım
galaksilere yaklaştım, eşitlendim yıldız tozları ile
tek bir vücut olup
tek bir kalp gibi çarpıncaya kadar
ben devrime
ben taşın aklına, otun aklına
timsahın, ışığın aklına çıktım
sokakların gönlüne
ç çıktım, çıktım iç olmayan içe
nehrin durmayarak duran akışına kadar
abimin aklı işte bu nehrin aklıdır
bu aklın eliyle uçar kuşlar
kelebek dediğinde
arasız devrimden söz ediyordur benim abim
bir tanedir, bin tane
oyalı, mendilli ve dili kedili.

Abim, kendinde, kendi kendine titreşen ılık sicimidir
abim, şiir oklavasıyla dünya hamurunu açar
abim, sözcük diler sabah akşam yazı toprağına
abim, dünyaya bulaşmış kederi, acıyı yıkar her gün
abim, felsefe çitler
siz kalp ormanında dolaşasınız diye
ağı ıstakoza, orkideyi çuha çiçeğine bağlar
matematiğı olmayan aşktır benim abim ıskla kuşanmış
atlıkarınca yapım ve tamir ustası
ben diyeyim çekirdeğın içi, siz deyin zen
evi karıncaların yanında, evi akasya ağacının dallarında.

Yap işini

Usul usul ve aniden gelen bahar gibi
yaratmanın ve cana kıymanın zamanı * gelir
gelir zamanı kaybolmanın ve bulmanın
dünya sıçrama ister, doğumcul
zaman, yap işini
hırpalanır ve kışkırtılırız burada kalmamak için
güneş, yap işini
şenlik mi, size düşer
yapın işinizi tornacılar
madenciler işinizi yapın
uçurtmayı en iyi siz ucurursunuz
dökümcüler, yontucular buraya
yapın işinizi şairler
sizin işinizdir kalbe su vermek
yap işini su
işini yap yağmur
rüzgâr, fırtına işini yap
aşk mı, üzerinize yoktur, ustalar
yükseltin tavan girişini **
işinizi yapın çiçekler
yoksa mutluluk yoktur
bilirim, aya hep itinayla bakarsın Hülya
göçmen bir kuş musun nesin
tartıda hep aşk gelen
yap işini Şiraz'ım
yap işini Kalecik Kara'm
toprak, işini yap
seni en iyi biz belleriz
ellerim, tut sapından çekicin
işini yap
kuşlar varsa gökyüzü

kalp varsa hayat
yap işini
işini yap tohum
devrim birden gelecek seziyorum
yerinde duramayan diplerin eşliğinde
ücralar, kuytular yapın işinizi
işte benim o harika yalnızlığım kertenkeleler
güneşleniyorlar bir şiirin başında
yukarısı mavi gök aşağısı yemyeşil ovalar
yapın işinizi
birader, işini yap
biraderlik dünyanın en eski yeni şiiri, bak
düşlerin en güzelini uçuyor kırlangıçlar
size yüksekler yakışır
çıkın yükseklerle, yükseklerle
*yükselmeyen düşer****
şiirleyin bizi birbirimize
örücüler, yapın işinizi.

* T. S. Eliot

** Yükseltin Tavan Kirişini Ustalar - Seymour / Bir giriş,
J.D.Salinger.

*** Tevfik Fikret.

Kalp üstünde bir kuş öter devrim deyu

“Evvelâ socialiste olmalı, maddeyi anlamalı”*

-Gökte uçan kuşu uçmaları
taşın başında güneşlenen kertenkeleyi sevmeleri
umudu alıp büyötmeleri vardır onların, devrimcilere-

Taşa çalışmalı sabah akşam, taşı öğrenmeli
ne düşünür
kalbi var mı gelinciklerin
bilmeli
dalgaların kıyılara vuruşuna
kıyıların iniltisine bakmalı
solacağı halde açan çiçeklerin inadına
dağları patlatıp patlatıp yol açanları öğrenmeli
demiri eritenleri
çekici kavrayan, kalemi tutup orağı sallayan
Memede, Ayşeye çalışmalı durmadan
aşkı göndere çeken
en eski yeni gramerdir ter
güzelce bellemeli
konup yurt yaptığın bu topraklar
Yunus bahçesidir
kalp ormanıdır, emek tarlası, vicdan otağı
madencilere, yontuculara çalışmalı
çıraklar ki kahramandır
alkışlamalı her birini
Newyork'ta, Basmahane'de ve Kordoba'da
barut mu, aha işte kalbimiz
dişlenmiştir
oradan fışkırır Leyla
beyaz badanalı ahlak, oradan
pembe panjurlu dirim, oradan
ben aşım deyu

ben suyum deyu
iřçilere vermeli dünyayı, ehline
gökleri kararına nedir bilmez
dünya dönüyorsa
dönüyorsak yüzümüzü güneşe
nihaventliktendir.

Nehirlere çalışmalı gece gündüz
suyu öğrenmeli tepeden tırnağa
öyle laf olsun diye değil
içimizde akan
içinde aktığımız hayatı anlamak için
su olmalı hep
su düşünüp
su hissetmeli
bakalım, neymiş derdi yabanası'nın
dem almalı arasız çabasından karıncanın
sancak alıp ol yanımızda taşımalı
büyü değildir de nedir alev
ne yapıp edip korumalı
icap ettiğinde, edecektir illaki
gözünü kırpmadan ateşe
sözünü kırpmadan kâğıda atılmalı
pek hicâzkar, pek mahir bir kuřtur cesaret
bi gayret
kınalı ayakları görünce ah etmeyen üzüm gibi
řaraba yürümeli durmadan
yeryüzü yeniği řaraba
çaresizler var sonra, yetimler, yoksullar
onlarıнки derin şarap, onlarıнки şarabın içi
üzüm kardeşliği onlarıнки
doğumcul bir hali var eşyanın, bak
baştan aşağıya gülümcül havadaki hararet
girmeli mevziye
yaklaşmalı birbirimize
eşitlenmeli havadakiyle

sudaki ve topraktakiyle eşitlenmeli
hürriyet için, insanın henüz yaratılmamış vicdanı için
ya oyalı mendiller ya ölüm!

- Sen meleksin, şefkat göster bana Hülya
seni aldım baş ucuma koydum
gitmek yok bir yere, dur
gitmek yok, dur
aşka çalışalım, dur
yemiş, nektar, su taşıyalım birbirimize
bakmak gibisi yoktur
karacaların suya inişine bakalım
yürümek gibisi yoktur
iç taraflarına yürüyelim maddenin
kavga ki şen bilgili bir ayın
İzmir'de, Nevşehir'de ve Ankara'da
devrim deyu
devrim deyu
devrim!

Dalgalanmak hayat icabıdır, anlamalı
yoldan çıkan başka bir yol arıyordur kendine
başka bir diyar, başka bir matematik
böyle bakmalı bir de, yaşamalı inadına
iyice öğrenmeli atomları, elektronları
protonlara çalışmalı
kuarklara varıp sormalı
hayat ne iştir kuzum diye
galaksilere, toz bulutlarına
güneşlerin doğuşuna güneşlerin yok oluşuna bakmalı
insanın *yaşama uğraşı*'na
bir bakıp bin
bin bakıp bir düşünmeli
nedir diye, nedir
ısrarla çalışmalı maddeye
daldırıp daldırıp çıkarmalı bilinci
evvela sosyalist olmalı!

* Mustafa Kemal Atatürk

Tekzip / Nihat Behram*

Zorgünler

Şairin çocukluğundan kopmayanını severim. Ömrünce kibirsiz, kinsiz kalanını. Yaşamının her dönemi ve alanında çocukluk günlerinin oyuncaklarıyla isimsiz, hilesiz dolaşanını...

“İsmim yok benim / kibrim yok / kinim yok / uçurtmalarım, misketlerim var da / hilem yok benim,,

Şairin zulüm karşısında bile insan olduğunu unutmayanını severim. Hayata sevgi dolu düş kuyusu olanını. Sevdaları uğrunda yaralansa da nefret bağlamayan, pişman olup ağlamayanını... Zaten şairlik de düşleri, sevinçleri, umutları, özlemleri, coşkuları, hüznüleri yüreğiyle kuyulanmak değil midir? Ama nefrete, bencilliğe, korkuya yem olmadan.

“Gelse de zor günler / gelmez elimden insan olmaktan başka bir şey / düşlerim, ah, kırgınlıklarım var da / nefretim yok benim,,

Şairin daldaki tomurcukla, dalgayla, rüzgârla tutuşanını severim. Yağmurun, başağın yüzünü, çiçeğinde büyüyen zerdalinin hızını tanıyanını... Şairin çimendeki sesi duyanını severim, göğe, ırmağa, toprağa ikizi gibi uyanını...

“Gelir her şey kendi özü, kendi biçimiyle / gelir yağmur, gelir başak kendi yüzüyle / ah, kaldırım taşlarının ortasında fişkıran otlar gelir / tertemiz, serin bir rüzgârla zerdali yürüyüp dala gelir,,

Şairin taştan açan çimeni görenini, zor günde dik duranını severim. Hayatı aşkla sağanını, her sabah yeniden doğanını... Suskunluğun, bezginliğin, yılgınlığın kuşatması altında şairin susmayanını severim; pısmayanını, hayata küsmeyenini... Şairin yasaklara karşı kıvılcım huylusunu severim; öncü soylusunu, alev boylusunu...

“Haykırmanın yasaklandığı yerde gelir insan kendi doğasıyla / aşk gelir; aşk olsun size, ilk kıvılcımı çakanlar gelir,,

Şairin karıncadan emekçi halka varıncaya kadar hayata adanmışını severim. Mahzuna, masuma, mazluma ses bulanını... Alçaklığa, hainliğe, kalleşliğe öfke duyanını. Şairin insan olanını severim.

“Tüccarlığım, yalanım dolanım yok da / kavgam var benim, kavgam / emekten yana, karıncadan yana / yaşansa da zor günler / gelmez elimden insan olmaktan başka bir şey / ah, zulme uğramışlığım var da / hainliğim, alçaklığım yok benim,,

Bugün sizinle Uluer Aydoğdu'nun “Zor Günler,, adlı şiirini bölüştüm. İyi şiir yüreğin bileği taşıdır. Hele ki zor günlerde!

Uluer Aydoğdu'dan

“Bir yanımız demire uzanır
semada güvercinler uçurur diğer yanımız,,

*Yurt Gazetesi, 7 Mart 2012, Çarşamba.

Uluer Aydoğdu

6 Mart 1964 yılında Saray/Tekirdađ'da doğdu. Ankara'da büyüdü, 2001'den bu yana İzmir'de yaşıyor. İlk şiirleri Çağdaş Türk Dili dergisinde yayımlandı (1987). Daha sonra yazıları ve şiirleri *Eşik, Öykü Şiir, Kum, Şiir Ülkesi, Ada, Figan-Edebiyat, Lal, Kavram Karmaşa, Pencere, Mavi Yaren, Denzsuyukâsesi, Bireylikler, Şiiri Özlüyorum, Eski, Andız, Damar, Sınırda, Şiirce, Şehir, Tan, Lacivert, İle, Mühür, Patika, Dize, Kum, Sincan İstasyonu, Eliz, Dünya Kitap Eki, Cumhuriyet Kitap Eki* gibi dergilerde yayımlandı, yayımlanıyor.

Denzsuyukasesi adlı fanzini çıkarıyor.

Şiir Kitapları:

Yaşlı Büyücünün Memeleri, Prospero Yayınları, 1994, Ankara.
Hayal/Et Hiç Bitmeyecek Çünkü, Pervaz Yayınları, 2005, Ankara.
Sözcük İçinde Sözcük En İçte Sen, Denzsuyukâsesi (Fanzin kitap), 2006, İzmir.

içindekiler

5/ Bu bir şiir değildir!

ULU'MALAR

- 9/ Hiçbir yerde oturuyorum
10/ Bir bilinç gezintisi: Çıkış için
12/ Ot hızlıdır
14/ Doğru kuşlar yanlış uçmaz
16/ Kim yaptı bunları, atomlar
17/ Sana gelirken izlediğim yolu
betimleyen parabol'e dair
18/ Ah
20/ Genkabi
22/ Gelişigüzel Oyun
24/ Da da
25/ Bütün bunlardan bir rüzgâr
yapabilir mi insan kendine
28/ Gel gör beni aşkı neyledim

SAÇLARIM EL İSTİYOR

- 37/ At, avrat, silah
41/ Mualla
43/ Germiyan
44/ Jülide
45/ İki U arasındaki sessiz konuşma
46/ Modigliani
-Şimdi, burada oluşanın cıvıldaışı-
49/ Türkiye Tarihi.
52/ Zor günler
53/ Eğer görebilen gözler olsa
doğum ile ölüm arasına
kurmuş bir salıncak sallanıyor dünya
57/ Yap işini
59/ Kalp üstünde bir kuş öter devrim deyu
63/ Tekzip / Nihat Behram
Zorgünler

